

ตอนที่ 2

จนอะไรก็จนไป-แต่อย่าจนใจตัวเอง

ในอดีตที่ผ่านมาฉันเคยพบกับชนรุ่นหลัง ซึ่งฉันถือว่าแต่ละคนคือลูกหลานตัวเองที่คลานตามกันมาว่า คนให้ความรักความเมตตาแก่ทุกคนบนแผ่นดินผืนนี้ ยิ่งผู้ที่เกิดและอยู่ห่างไกล ย่อมให้มากกว่า

เพราะเหตุใดหรือ ? แทนที่จะรักลูกหลานตัวเองซึ่งอยู่ใกล้ตัวที่สุดก่อน ฉันถือเหตุผลของความสมดุลทางใจกับระยะทางเป็นหลักสำคัญ ถ้าให้ความรักแก่ผู้ซึ่งอยู่ไกลกว่ามากกว่า ย่อมมีผลทำให้เกิดความรักเท่าเทียมกันหมดจึงปราศจากการลำเอียง คงมีแต่ความเที่ยงธรรมเท่านั้น แม้ว่าลูกหลานซึ่งอยู่ใกล้ตัวอาจรู้สึกน้อยใจ ย่อมถือเป็นเรื่องธรรมดา จึงสามารถเข้าใจได้ นอกจากนี้ตัวเองยังมีหน้าที่สร้างความเข้าใจ ให้รู้จักเสียสละ เพื่อการอยู่รอดอย่างมั่นคงของตัวเองและคนในสังคมร่วมกัน ด้วยเหตุนี้เอง ถ้าฉันปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีจริงวันหนึ่งข้างหน้าเขาคงจะสามารถรู้ความจริงและเข้าใจได้เอง และคงจะไม่คิดน้อยใจฉันอีกต่อไป หากให้ความเคารพรักฉันมากยิ่งขึ้น

ฉันเคยพูดกับเขาเหล่านั้นว่า แม้ตัวฉันเองจะได้รับแรงศรัทธาจากคนทั่วโลก ทำให้ถูกเชิญไปร่วมกิจกรรมในประเทศต่าง ๆ แทบทุกมุมโลกก็ตาม แต่วิญญาณความรักซึ่งมีอยู่แล้วอย่างลึกซึ้ง ยังมั่นคงอยู่กับผืนแผ่นดินถิ่นเกิดอย่างเสมอต้นเสมอปลายตลอดมา

ดังนั้นแม้จะไปสู่มุมกว้างและไกลแค่ไหน ดังที่มักกล่าวกันว่า โลกนี้ไร้พรมแดน มนุษย์ผู้มีกิเลสต่างหากที่เป็นผู้กำหนดพรมแดนของตนและพรรคพวกขึ้นมาเอง

จากรากฐานความรู้สึกรู้สึกอันเป็นธรรมชาติในใจฉันเอง จึงรู้สึกตระหนักชัดอยู่เสมอว่า การเดินทางไปไหนก็ตาม หากไม่เกิดอุบัติเหตุทำให้สิ้นชีวิตไปเสียก่อน ฉันต้องกลับมาตายบนผืนแผ่นดินไทยอย่างแน่นอนที่สุด เพราะวิญญาณฉันเกิดที่นี่ และถึงสถิตยอยู่บนแผ่นดินผืนนี้เป็นสัญชาตญาณ

และจากความในใจที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น ฉันยังหวังที่จะตายอยู่กับพื้นดิน มากกว่าอยู่ท่ามกลางเครื่องประดับอันหรูหราซึ่งแท้จริงแล้ว ก็คือของปลอมทั้งหมด

สิ่งนี้ใช่หรือไม่ ที่ผู้ซึ่งมีความเป็นมนุษย์อยู่ในวิญญาณควรภาคภูมิใจอย่างแท้จริงเหนือความชื่นชมยินดีที่ได้รับเครื่องประดับนานาชนิด ซึ่งนับวันยิ่งหลังไหลเข้ามาครอบงำคุณค่าชีวิตและจิตใจคนท้องถิ่น ผู้ซึ่งปล่อยใจปล่อยกายให้หลงตามกระแสแห่งความแปลกปลอม ทำลายคุณค่าจิตใจตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่าตนจะได้รับเชิญไปไหน และไม่ว่าจะมีโอกาสพบเห็นสิ่งใดก็ตาม วิญญาณความรักแผ่นดินถิ่นเกิดได้บอกใจอย่างเป็นธรรมชาติ ให้นำข้อมูลร่วมกับความคิดที่จะนำกลับมาใช้ประโยชน์ ผ่าสู่วิถีทางที่สร้างสรรค์ความคิดคนไทย ไม่ว่าจะผ่านสิ่งอะไรก็ตาม สุดแต่โอกาส เป็นประจำเรื่อยมา

ความจริงแล้ว นับแต่เกิดมาจนถึงบัดนี้ ฉันไม่เคยคิดที่จะเก็บอะไรไว้เพื่อตัวเอง แม้แต่น้อย เพราะในจิตวิญญาณตน มีแต่ใจที่มอบให้แก่เพื่อนมนุษย์ทุกคน ยิ่งเป็นชนรุ่นหลัง ฉันยิ่งให้ความสำคัญมากที่สุด และฉันมอบให้ทั้งจิตใจและชีวิตอย่างปราศจากกรอบใด ๆ ที่มีอยู่ในหัวใจตนเอง แม้บางช่วงฉันยอมสละให้แม้กระทั่งสิ่งซึ่งสังคมคนส่วนใหญ่รู้สึกรังเกียจ แต่ตัวฉันเองไม่เคยรังเกียจอะไรเลย โดยที่รู้อยู่ในใจว่าทุกสิ่งเป็นเรื่องธรรมดา แต่ละสิ่งจึงอยู่ในใจตนเอง คงมีแต่ใจที่มั่นคงอยู่กับความรักและเมตตา ร่วมกับการเรียนรู้ของตัวเองเท่านั้น

ในเมื่อกระแสจิตใจ นำไปสู่การมอบให้ ในที่สุดย่อมรู้ความจริงได้ว่า ยิ่งให้มากตนเองก็ยิ่งได้รับมากขึ้น และสิ่งที่รับก็คือ ความสุขใจที่ใสสะอาด ช่วยให้คุณมีความสุขไปตลอดชาติ

ใจซึ่งมีแต่การให้ตลอดชีวิต

เพราะรู้อย่างยิ่งให้ยิ่งได้รับความสุขใจเพิ่มขึ้น

การให้ที่ไร้พรมแดน ย่อมเริ่มต้นจากการให้กับผู้ที่มิใช่ใกล้ชิดตนเองก่อนอื่น และใจที่ปราศจากการอบกําหนดร่วมกับพลังความมุ่งมั่นจากใจจริง ย่อมสานต่อไปสู่มุกกว้างอย่างไร้ขอบเขตเป็นอมตะ

ผู้ซึ่งรากฐานจิตใจยังมีกรอบกําหนด หรือคนที่เห็นแก่ตัว ก็ยังคงรับไม่ได้ เพราะแรงริษยาและความรู้สึกรังเกียจ แม้สิ่งนี้จะป็นปัญหาขวางกั้นการกระจายกระแสความรัก แต่ผู้ที่มีรากฐานจิตใจพึ่งพาตนเองได้ย่อมไม่รู้สึกรังเกียจ เพราะสามารถเข้าใจความจริงได้แล้วว่า ผู้ที่รับยังไม่ได้ไม่ว่าจะอยู่ใกล้ชิดแค่ไหน นั่นคือธรรมชาติของใจเขาเอง ซึ่งคงต้องเรียนรู้จากความเจ็บปวดต่อไป จนกว่าจะรู้ความจริงจากใจตนเองได้หมด

ดังนั้นไม่ว่าใครจะเชิญให้ฉันเดินทางไปไหนก็ตาม ถ้าเขามาเชิญจากใจที่รู้สึกเคารพรักและศรัทธาให้รู้สึกได้จากธรรมชาติซึ่งอยู่ในใจเราเอง ฉันจะรับปากได้อย่างสนิทใจ และเรื่องค่าใช้จ่าย ถ้าศรัทธาจริง เขาย่อมจ่ายให้ทุกสิ่งทุกอย่าง โดยที่รู้ว่า ฉันไม่มีเงินทองและสมบัติใด ๆ ที่จะเก็บไว้เพื่อประโยชน์ส่วนตน อีกทั้งใจฉันเองก็ไม่เคยคิดจะเรียกร้องใครทั้งนั้น หากเขาไม่มีให้ ถ้าฉันสามารถหาได้ก็จะจัดการเองอย่างดีที่สุด โดยไม่ถือเขาถือเรา

ด้วยเหตุดังกล่าว ธรรมชาติจากใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่มีให้ต่อกัน จึงนำวิถีชีวิตฉันให้เดินทางไปยังที่ต่าง ๆ แทบจะทั่วโลก แต่ฉันก็ไม่ลืมวิญญานตัวเองซึ่งยังคงรักแผ่นดินถิ่นเกิด ร่วมกับชีวิตคนท้องถิ่นเพื่อนฉันอยู่ทุกลมหายใจ

แม้การเดินทางตามที่กล่าวไว้ในเรื่อง จากไอ้ร้อนสู่แดนหิมะ ซึ่งมาถึงช่วงนี้ ชีวิตฉันผ่านพ้นมาใกล้ 80 ปีแล้ว ทุกสิ่งที่อยู่ในวิญญานความรักของฉันทนเอง นอกจากยังไม่หายไปไหนแล้ว หากยังเข้มข้นยิ่งขึ้น ทำให้วัยฉันยิ่งสูงก็ยังมีพลังจากใจเพิ่มขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

สิ่งนี้มิใช่หรือที่ผู้ซึ่งเข้าถึงได้ควรมีใจในตนเอง ยิ่งกว่าการนำความภูมิใจไปฝากไว้กับสิ่งซึ่งอยู่ภายนอก โดยที่รู้ความจริงได้ว่า สิ่งเหล่านั้นคือของปลอมทั้งสิ้น หากมองเห็นความจริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ตัวเองยังคงต้องเรียนรู้ต่อไป ร่วมกับการปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุด จนกว่าชีวิตจะไปถึงที่สุดจุดจบอย่างเป็นธรรมชาติ

สุดท้ายฉันขอฝากกลอนบทหนึ่ง ซึ่งร้อยกรองออกมาจากใจ ไว้แต่เธอผู้เป็นที่รักทุกคน

รู้ความจริง	รักความจริง	ยิ่งชีวิต
ถ่ายจากจิต	ถึงดวงจิต	มิตรทั้งหลาย
หมายให้มิตร	ที่รักสุด	สุขใจกาย
เพื่อจะได้	จรรโลงธรรม	นำปัญญา

วิญญาณรัก มุ่งช่วยคน คนอับโชค ให้ใจหา	มอบจากใจ ชนรุ่นหลัง ซึ่งทนทุกข์ ถึงวันหน้า	ให้ทุกคน ที่หวังหา ทุกวันมา พาพ้นภัย
มอบชีวิต ไม่รันทต ให้แผ่นดิน แม่ชีวา	จิตเด็ดเดี่ยว หากต้องดิ้น ถิ่นสัจจะ ต้องวางวาย	ไม่เลี้ยวลด สิ้นที่หมาย ทั้งใจกาย กายยอมพลี
ตายอย่างนี้ ใจไม่ทิ้ง หวังจรโรลง ให้ได้มี	มีใจจบ พื้นแผ่นดิน ความเป็นคน ความภูมิใจ	ครบทุกสิ่ง ถิ่นศักดิ์ศรี ทันฤดี ในตนเอง

ตอนที่ 1 เขียนที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ 18 มีนาคม 2528

ตอนที่ 2 ทั้งช่วงห่างกัน 17 ปี เขียนที่บ้านในกรุงเทพ 14 พฤษภาคม 2544 (ขณะนั้น อายุ 71 ปี)